

at Manden ikke har nogen Ret, men det siger denne Lov heller ikke, at han skal have; den siger kun, at han kan faa Erstatning, altsaa kun af Billighedshensyn. I Haab om, at Udvalget altsaa vil slutte sig til den Opfattelse, som den højtærede Minister har, nemlig, at der kan være Tale om Humanitetshensyn, skal jeg tage mit Vædringsforslag tilbage.

Marineministeren (Ravn): Jeg vil dog gerne først bemærke, at jeg mener, at der vel kan tages humane Hensyn over for Manden paa Grund af hans hele Færd derovre, idet det jo er sørgeligt, at han trods al sin Kamp ikke har kunnet komme igennem, men jeg mener ikke, der kan være Tale om at vise Humanitet i Henhold til denne Lov. Følge den mener jeg, at han ikke har nogen som helst Ret. Loven af 30te Marts 1892 kan jo ikke sigte til en hvilken som helst Skole, der kan f. Eks. ikke tænkes paa Bagestoler. Det maa være en Navigationsstole, der er Tale om, og da den her omtalte Skole ikke er nogen Navigationsstole, men kun en Filial af en saadan, saa synes jeg ikke, at nogen som helst Humanitet taler for, at der i Henhold til denne Lov kan gives denne Mand nogen Understøttelse.

Bluhme: Jeg er ikke saa doktriner, at jeg kun vil gaa med til en Understøttelse paa Grundlag af min Fortolkning. Jeg tager med Glæde imod en Understøttelse paa Grundlag af den højtærede Ministers Fortolkning.

Formanden (Sofus Høgsbro): Vædringsforslag Nr. 1 uden for Betænkningen er taget tilbage. Maa jeg spørge, om nogen optager det (Ophold). Da det ikke er Tilfældet, er det bortfaldet.

Ordføreren (Bust): Med Hensyn til de 3 Andragender, som ere indstillede af Udvalget, taler jeg den højtærede Minister for hans Udtalelser. Det lader jo til, at vi kunne blive enige om dem. Angaaende det Vædringsforslag, som er taget tilbage, skal jeg ikke udtale mig, da det jo er bortfaldet, dog vil jeg endnu gerne sige et Ord til den ærede Forslagsstiller, fordi jeg tror, at kunde vi blive enige om de Regler, som følges baade i Tinget og i Udvalget, vilde derved en hel Del unyttig Tale mellem Ordføreren og det ærede Medlem undgaas. Derfor vilde jeg gerne ønske, at det ærede Medlem vilde stænke mig sin Opmærksomhed et Par Minutter. Det ærede Medlem udtalte som sin selvfolgelige og naturlige Mening, at det dog aldrig

kunde gaa an, at vi tage Hensyn til den ærede Minister ved Konferencen, og ikke henvisse de Andragender, som den ærede Minister havde afflaaet. Det ærede Medlem har Ret i, at der ikke kommer andre Andragender til Folketinget end dem, som ere afflaaede af Ministeren, men det ærede Medlem tager her virkelig fejl med Hensyn til de Regler, som ere gældende. Naar det ærede Medlem vil se nærmere efter, vil han se, at de Afslag, der komme fra Ministeren, i forskellige Tilfælde vidne om, at de kun ere givne, fordi Ministeren ikke kan eller ikke tror at kunne gaa ind paa Andragenderne, uagtet han gerne vilde. Har det ærede Medlem da aldrig nogen Sinde set, at et Afslag fra Ministerens Side lyder saaledes: Ministeriet savner Midler til at give den paa-gældende noget? Deri ligger antydning, at vedkommende havde faaet Hjælp, hvis Ministeren havde haft Midlerne dertil. Eller der kan foreligge et Afslag, hvis Hovedpoint er, at Ministeren beklager, at man ikke kan bevilge Andragendet. Af saadanne Afslag ser Finansudvalget jo straks, at Ministeren gerne vilde gøre noget, naar der her fra Folketingets Side blev givet et Skub i den Retning. Det ærede Medlem vil altsaa kunne forstaa, at der fra Ministerens Side kan foreligge en Afvisning i en saadan Form, at deri ligger en Antydning af, at vi dog kunne komme en anden Vej alligevel. Men saa glemmer det ærede Medlem endvidere fuldstændig, at der ogsaa kan bringes ny Momenter frem til Gunst for Sagen, og det havde vi jo for et Øjeblik siden et Eksempel paa, Finansudvalget har nemlig 3 Gange afvist Andrageren fra Bælum, men nu er der jo i Mellemtiden kommen en Vægeattest fra Distriktslægen i Terndrup, og den ærede Minister erklærer nu i Dag, at i Henhold til denne Vægeattest vil han kunne tage Hensyn til Andragendet. Jeg staar altsaa ved min første Udtalelse her. Det ærede Medlem vil nu forstaa, at de Regler, jeg her nævnte, ere noget andet end dem, han nævnte. Ved Jans-Andragendet staar Sagen anderledes. Den højtærede Minister har ikke over for dette Andragende erklæret, at han savner Midler, men han har motiveret sit Afslag med Hensynet til bestaaende Love, og da intet nyt foreligger i Sagen, ligger heri Grunden til, at vi have stillet os, som vi gøre. Vi tage os altsaa stadig af de Andragender, ved hvilke Ministeren har motiveret sit Afslag med, at han gerne vilde gaa ind derpaa, dersom Tinget vilde give Midler dertil, eller hvor der er kommen ny Oplysninger frem, og jeg haaber derfor nok, at det ærede Medlem vil forstaa min første